

'zakelijk bekeken, konden wij', aldus de directeur van 'Elsevier', 'best een dergelijk karwei gebruiken.'¹

Waren Holderts bedrijven door dit alles voldoende beschermd? Holdert meende van niet. Het hinderde hem dat hij eigenlijk niet wist wat er in de kringen van het *Reichskommissariat* aan plannen gebrouwen werd. Hoe kon hij aan inlichtingen komen? Wie was de figuur die hem, als Duitsers voornemens waren, zijn bedrijven op te kopen, tijdig kon waarschuwen? Wie kon hem er in het algemeen van op de hoogte houden, hoe de grote politiek zich achter de schermen ontwikkelde?

In de loop van juni kwam Holdert in contact met een van Musserts naaste medewerkers (van september '40 af secretaris-generaal der NSB), ir. C. J. Huygen. Diens firma, Huygen & Wessel, had in '30 de centrale verwarmingsinstallatie voor het nieuwe *Telegraaf*-gebouw geleverd. Huygen had van tijd tot tijd het gebouw bezocht en had er ook Henri Holdert ontmoet; begin juni vroeg hij Henri of deze hem in contact kon brengen met iemand die een belangrijk bedrag wilde schenken aan de NSB: de NSB had, zei hij, voor het vervaardigen van WA-uniformen veel geld nodig. Henri verwees Huygen naar zijn vader en uit de gesprekken die tussen Huygen en Holdert plaats vonden, resulteerde in eerste instantie dat Huygen zich tegen een vaste maandelijksse betaling van f 1 000 (later werd het f 1 500) bereid verklaarde, als 'adviseur' aan Holdert alle inlichtingen over te brengen die hij in NSB- of Duits milieu verzamelen kon; ook zei Huygen (en dat liet Holdert voor alle zekerheid door Mussert bevestigen die hem daartoe in het American Hotel opzocht) dat de NSB zich moeite wilde geven, te voorkomen dat *De Telegraaf* in Duitse handen zou geraken.

Spoedig bleek dat er Duitsers waren die plannen in die richting koesterden. De Duitse zakenman en miljonair Miedl werd bij Holdert geïntroduceerd; op Miedls vraag of over overneming van *De Telegraaf* onderhandeld kon worden, antwoordde Holdert kortaf: '*De Telegraaf* is niet te koop.'² Aannemelijk is wèl dat Miedls bezoek bij Holdert de overtuiging versterkte dat de relatie met Huygen van veel betekenis kon zijn. Huygen was hem overigens niet meer dan een middel om zijn doel te bereiken; de duizend gulden die Huygen per maand kreeg, duidde Holdert jegens zijn eigen secretaris meermalen als 'een Judasloon' aan.³ Mussert zag dat anders: hem was het welkom dat Huygens salaris de begroting van de NSB niet belastte en voorts vertrouwde

¹ PRAC-Amsterdam: p.v. inz. *De Telegraaf* (26 april 1946), p. 52 (p.v. van L.B.R.) (Doc II-800, a-1). ² Tribunaal Amsterdam: Uitspraak inz. H. M. C. Holdert (7 april 1948), get. C.J. Huygen (*Tribunalen in Nederland*, 1948, p. 211). ³ PRAC-Amsterdam: p.v. inz. *De Telegraaf*, p. 47 (p.v. J. H. R.).